

[Marinus Sørensen.]

medne køber trækker sig tilbage og ikke længere er interesseret i at erhverve den tredje gård. Jeg tror, det er rigtigt, som jeg sagde i mit indlæg før, at netop den bestemmelse, der her foreslås gennemført, vil være virksom til hindring af den spekulation med danske landejendomme, som i stor udstrækning finder sted og har fundet sted under højkonjunkturerne, og hvorigennem spekulanter har tjent fantastisk store beløb. Det er rimeligt at tro, at denne bestemmelse vil sætte en bremse på spekulationen.

Det ærede medlem hr. Hans Pinstrup er af den modsatte opfattelse. Medens det ærede medlem hr. Hans Conrad Koefoed mener, at ændringen af § 9 betyder en så stor forringelse af lovforslaget, at han ikke kan stemme for det, betegner det ærede medlem hr. Hans Pinstrup § 9 som undergravende ejendomsretten, paragraffen, der kræver tvangsafståelse af jord, en ekspropriationsparagraf. Ja, nu kender vi jo nok det ærede medlem hr. Hans Pinstrup fra tidligere debatter og ved, at han ikke er bange for at bruge stærke ord, og det ærede medlem har også ved tidligere lejlighed, når vi behandlede udstykningsloven, været storbøndernes udprægede repræsentant. Men jeg vil dog gerne spørge det ærede medlem, der så stærkt angriber denne paragraf, hvori det siges, at for så vidt en mand, der har to landejendomme, ønsker at erhverve en tredje, skal han afgive 20 pct. af den jord, ejendommen omfatter: Er der nogen realitetsforskel mellem denne bestemmelse og den, som indeholdes i selve udstykningsloven — som det ærede medlem hr. Hans Pinstrup selv har været med til at stemme for —, der siger, at enhver, der ønsker at sælge en landejendom med et grundbeløb over 35 000 kr., skal tilbyde statens jordlovsudvalg først retten dertil, og såfremt der ikke opnås enighed om prisen, ja da kan den vedkommende sælger ikke sælge ejendommen til et mindre beløb, end han har forlangt af statens jordlovsudvalg. Skulle han eventuelt senere ville udbyde ejendommen til salg til et mindre beløb, skal han også tilbyde statens jordlovsudvalg den. Jeg finder, at der er ikke stor forskel på de to paragraffer, og det forekommer mig derfor forbavsende, at det ærede med-

lem retter så hasarderede angreb på § 9 i dette lovforslag, når han har kunnet tiltræde den tilsvarende paragraf i selve udstykningsloven. Jeg tror, det ærede medlem skulle sætte sig hen og læse paragraffen. Har det ærede medlem den ikke, ved jeg, han kan få den udleveret ved ordførerbordet.

Erik Eriksen: Jeg har kun et par enkelte bemærkninger, og det er til det ærede medlem hr. Hans Pinstrup. Nu har det ærede medlem og jeg jo så ofte lejlighed til at skifte ord, så jeg skal gøre det så kort som vel muligt, men der er et par ting, jeg er nødt til at nævne, for at det ikke skal blive misforstået.

Det ærede medlem sagde for det første, at lovforslaget, som det foreligger her, ikke er meget forskelligt fra folketingets affattelse, men det ærede medlem undlod at dokumentere ligheden. Og efter de udtalelser, det ærede medlem hr. Aksel Larsen fremsatte, og efter det ærede medlem hr. Hans Conrad Koefoeds udtalelser synes det også at fremgå, hvad jeg sagde, at lovforslaget har gennemgået væsentlige ændringer i landstinget. Det er det første. Nu vil jeg indrømme, at alting afhænger af øjnene, der ser, men man kan jo også være sådan indstillet, at man ikke vil se.

Dernæst: Nu er det altid så let at sige, at en bestemmelse er uklart affattet, og jeg vil ikke blande mig i denne diskussion; men nu får vi nedsat et udvalg, og jeg vil regne med, at i udvalget kommer der repræsentanter for mange forskellige opfattelser, og så bliver der lejlighed til at rette herpå — så den ting skal jeg lade ligge. Det, jeg gerne vil sige til det ærede medlem, er, at når det ærede medlem siger, at lovforslaget betyder en undergravning af ejendomsretten, kan jeg ikke lade det stå upåtalet, for det er nemlig ikke rigtigt. Det ærede medlem henviser til bestemmelserne om pris og siger, at det er ekspropriation. Men her er ikke tale om ekspropriation, det vil jeg bestemt hævde. Og hvad er det så med prisen? Den skal aftales parterne imellem, men, siger det ærede medlem, det er staten, der bestemmer prisen, fordi sælgeren står svagere overfor staten. Det er muligt, han står svagere, men — og det er dog det væsent-